

ἀπὸ τὸ χέρι σὰ χάνουμαι στὸν κόσμου τὴν καταχνιά, καὶ μὲ φέρνει σὲ στασίρι ποῦ δὲν τὸ ἀξίζω.

II'

ΟΞΩ!

Ἄς σταθοῦμε δὴ πέρα λιγάνι. Ἄς ἀπλώσουμε τὸ χαλί μας κι ἄς κάμουμε τὸ ναμάκι μας. Χαμογελάς, ἀψηλόθρονό μου θεριό, ποῦ ἔνομα δὲ σοῦ βρισκῶ; Τί τάχα; Οἱ καλαμαράδες σου μονάχα θὰ σὲ θεμιάζουνε, μὴν τύχη καὶ τοῦς δώσης τρεμουλά μ' ἕνα σου βήξιμο; Ἔγω τουργεῖω κιόλας γιὰ τὸ χὰτίρι σου. Θέλεις καὶ δῶρα; νὰ κ' ἕνα δῶρο εἶναι σκοῦρο καὶ στρεγγυλό, ἔχει καὶ μικρὸ τσιμπιδάκι. Τρέμεις; Ἔνοια σου, δὲν εἶναι τέτοια ἢ μπόμπα μου, μὴ φοβάσαι. Δυναμίτη δὲν ἔχει μέσα της. Τεχνίτης δὲν τὴν ἔχει φτιασμένη. Τὴν ἐφτειαζα ἐγὼ ὁ ταπεινότατος δούλος σου, ἀπατός μου. Πενήντα χρόνια τὴ δούλευα. Ἀπὸ κείνη τὴν ἀξέχαστη τὴ βραδιά εἶναι ποῦ βάλθηκα νὰ σοῦ τὸ τοιμάσω αὐτὸ τὸ δῶρο, κ' ἔρχουμαι τώρα νὰ σοῦ τὸ προσφέρω δέξου το. Εἶναι ζυμωμένο μὲ τῆς καρδιάς μου τὸ αἷμα. Αὐτὸ τὸ αἷμα δὲν πρόφταζε νὰ χυθῆ στὸ μεγάλο τὸ ποτάμι ποῦ πλημμύρισε τὸ Βασίλειο σου. Δὲν τὸ ἤπιαν οἱ πιστοὶ σου αὐτὸ τὸ αἷμα, κι ἀπόμεινε κρυμμένο μέσα σὲ μιὰ καταφρονεμένη καρδιά, ὕστερα πέρασε σὲ ἀλλήνη, ὅπου καταστάλαξε στὴ δική μου, ἔγινε ἄλλο τόσο, καὶ πάλι ἄλλο τόσο, καὶ στὸ λαϊμό μου ἀνέβαινε, μ' ἔπνιγε. Τί νὰ τὸ κάμω, εἶπα. Χτήμα σου εἶναι. Στάλα στάλα τῆριχτα πάνω σ' αὐτὰ τὰ χαρτιά. Καὶ τώρα τὰ καταθέτω μπροστὰ στὸ θρόνο σου! Μὴν τάγγιξής, θὰ κάψῃς τὰ χέρια σου! Ἐχει φαρμάκι αὐτὸ τὸ αἷμα καὶ σὲ καίγει καθὼς τάγγιξής. Μὰ φοβοῦμαι μήπως ἐκείνο ἀγγίξῃ, καὶ σὲ λυποῦμαι, γιὰτὶ πρέπει μέσα σου νάχῃς ρωμαϊκό αἷμα καὶ σὺ. Τί σοῦ φταίγω ὡς τόσο! Δικό σου εἶναι τὸ αἷμα μου, καὶ σοῦ τῆστευλα. Πῆς τώρα κανενὸς νὰ τὰ πετάξῃ αὐτὰ τὰ χαρτιά στὴ θάλασσα. Ναί, ἔτσι, μὲ τὴ μασὰ νὰ τὰ πιᾶσουνε. Τί; τοῦς κἀνε πάλι; Μὴν ἀπελπίζεσαι. Πρόσταξε φωτιά νὰ τοῦς βάλουν. Φωτιά σ' ὄλο τᾶρχονικό σου, καὶ φεύγα. Μὴν κάθεσαι καὶ τὰ βλέπῃς. Θὰ περάσῃ τὸ κακό τους ἀπὸ τὰ μάτια σου στὰ σπλάχνα σου καὶ θὰ τὰ κάμῃ κομμάτια. Πήγαινε σὺ, καὶ ἄφησε τὸ Βεζίρη νὰ βάλῃ φωτιά. Ὁξω, καὶ χάθηκες! Ἀχ, σοῦ τῆλεγα! μὴν ἀργήσης. Ἀργήσης, καὶ τώρα μοῦ σφίγγεις τὰ χέρια σου. Τρέμουν τὰ γόνατά σου γουρλώνουν τὰ μάτια σου. Πάει, γλυτωμὸ πιά δὲν ἔχεις. Πήγαινε καὶ ξαπλώσου σὲ κανένα μιντέρι. Καὶ σεις ἔλοι γύρω, σὰς ἔπιασε καὶ σὰς τὸ κακό. Κοράκια γενήτε κι ἀνοίξτε τὰ φτερούγισ σας. Ὁξω!

Δὲν ἔχετε τώρα νὰ πῆτε, σὰς γλύτωσα. Ἐπίασαν τὰ μάγια. Βασανιστήκατε λιγάνι, μὰ τί λευτεριά ποῦ τὴν ἔχετε τώρα! Ὁ οὐρανὸς θὰ γεμίσῃ κοράκιας κι ἔρνια. Ὁξω! τρέχετε στὰ ψοφίμια!

Τόσα χρόνια νὰ διψῶν αἷμα καὶ νὰ μὴν τῶχουνε θάλασσα τὰ καημένα νὰ κολυμποῦν! Πεᾶτε στὶς ρημῆς καὶ στὰ δάση! Ἐκεὶ θὰ βρῆτε φαί καὶ ραχάτι. Αὐτοῦ ποῦ τριγυρνᾶτε ραχάτι δὲν ἔχει. Θὰ τσουρουφλιστοῦν τὰ φτερά σας. Μακριὰ, στὴ ρημιά, στὰ ψοφίμια, ἔξω, ἔξω!

(Ἀκολουθεῖ)
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

“ΤΟ ΣΕΡΑΠΙΟΝ.”

Πέρασε ἀπὸ δὴ τις προάλλες ὁ Πέτρος Μάγνης, ὁ ἰδρυτὴς τοῦ «Σεράπιου» τῆς Ἀλεξάνδρειας. Λεβέντικη κορμοστασιά καὶ ψυχὴ τὸ ἴδιο. Εἰκοσιᾶξή ἴσαμε εἰκοσιεπτὰ χρονῶνε, Πηλιορείτης καὶ πρῶτος ὑπάλληλος σὲ γνωστὸ ἐμπορικὸ γραφεῖο τῆς Ἀλεξάνδρειας. Ὑπάλληλοι σ' ἐμπορικὰ γραφεῖα εἶναι καὶ οἱ ἄλλοι τέσσερεις τοῦ «Σεράπιου», ὁ Ἄπ. Κωσταντινίδης (Πήλιος Ζάγγρας), ὁ Χρῆστος Ζερβός, ὁ Κ. Τσαγκαράδας καὶ ὁ Δ. Χρυσάνθης.

Νά, πῶς βγήκε τὸ «Σεράπιο». Στὴν Ἀλεξάνδρεια ὑπάρχει ἕνας σὺλλογος «Νέα Ζωὴ» ποῦ βγά-

* Revue «Serapion». B. P. 938. Alexandrie (Egypte).

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000!
ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκαστον γραμματίον ἰσχύον διὰ τὴν κλήρωσιν 23 Ὀκτωβρίου 1909 τιμᾶται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ :

ΜΕΓ ΚΕΡΔΟΣ	ἕκ δραχ.	100,000
1 Κέρδος	» »	25,000
1 ἰσέρδος	» »	10,000
3 Κέρδη	» »	5,000
5 Κέρδη	» »	1,000
118 Κέρδη	» »	100
587 Κέρδη	» »	50
1000 ἐν ὄλῳ κέρδη ἀξίας δραχμῶν.....		225,000

Γραμματία πωλοῦνται. Εἰς τὰ δημόσια ταμεία καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζάς, εἰς τοὺς σταθμάρχας καὶ στασιάρχας τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων. Δραχ. μίαν ἕκαστον γραμματίον, ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων. Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τὰς Ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας.

Ὁ διευθύνων τμηματάρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

ζει καὶ περιοδικὸ μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα. Τὸ περιοδικὸ αὐτὸ συντηρητικὸ καὶ στὴ γλώσσα καὶ στὶς ἰδέες (ἕνα εἶδος «Παναθηναία», νὰ ποῦμε) τὸ διευτύνει μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ τρία μέλη τοῦ Συλλόγου ποῦ ἐκλέγεται κάθε χρονιά καὶ λέγεται «Συντακτικὴ ἐπιτροπὴ». Τὴν παρασμένη χρονιά συντακτικὴ ἐπιτροπὴ ἐκλέχθηκε ὁ κ. Κ. Κωσταντινίδης (Πέτρος Μάγνης), ὁ Πάνος Βατάλας καὶ ὁ Βασ. Παυλίδης, δημοτικιστὰδες κ' οἱ τρεῖς τους. Ἀμέσως, φωτιά στὰ τόπια. Ἡ συντηρητικὴ «Νέα Ζωὴ» γίνεται ἐπαναστατικὴ, ἡ Δημοτικὴ γλώσσα καλοθρονιάζεται σὲ βασιλίτσα μέσα στὶς σελίδες της καὶ οἱ καινούριες καὶ μεταρρυθμιστικὲς ἰδέες γίνονται σημεῖα της.

Οἱ Νεοζωῖτες δὲν τὴν εἶδαν μὲ καλὸ μάτι μιὰ τέτλια ἐπαναστάση. Ἀνταριαστήκανε, τὰ χάσανε. Νοικοκυρεμένο περιοδικὸ θέλανε οἱ ἀθρόποι κι ἔχι ἐπαναστατικό. Ν' ἀλλάξουνε λοιπὸν τὴ Συντακτικὴ ἐπιτροπὴ. Γιὰ νὰ μὴ γίνῃ αὐτὸ καὶ μποῦν οἱ καθαρευουσιάνοι στὴ Συντακτ. ἐπιτροπὴ, φεύγει ὁ Πέτρος Μάγνης, μὰ φεύγοντας συναγρικιέται μὲ τοὺς ἄλλους τέσσερεις καὶ ἰδρύει τὸ «Σεράπιο».

Τὸ «Σεράπιο» βγαίνει ταχτικά ἀπὸ τὸν περασμένο Γενάρη μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, πλούσια καὶ καλλιτεχνικὰ τυπωμένο καὶ σὲ διαλεχτὸ χαρτί. Κάθε φυλλάδιο τοῦς κοστίζει δεκαπέντε λίρες Ἑγγλέζικες καὶ τις πλερώνουν οἱ πέντε τους, ἀπὸ τρεῖς λίρες ὁ καθένας τὸ μῆνα. Ὑπάλληλοι, εἶπαμε, ἔλοι τους, ἔχι πλούσιοι, καὶ τις τρεῖς αὐτὰς λίρες τις κόβουν ἀπὸ τὰ ἐξοδά τους καὶ ἀπὸ τὰ γλέντια τους γιὰ νὰν τις δώσουνε στὸ «Σεράπιο». Χαρακτηριστικὸ καὶ τοῦτο: Ὅταν κανεὶς ἀπ' αὐτούς, σὰ νιὸς ποῦ εἶναι, καμιά φορὰ τὸ παραρῆξει στὸ γλέντι καὶ ξοδιάσει παραπάνου ἀπὸ τὸ πρεπούμενο, οἱ ἄλλοι τέσσερεις τονὲ μαλλώνουνε:

— Βρέ, χριστιανέ μου, τί πήγες καὶ ξέδαισες τοῦ κάκου τόσους παράδες; Δὲν τοῦς ἔρηχνες στὸ «Σεράπιο»;

Ἀπὸ κάθε φυλλάδιο τυπώνουν 750 ἀντίτυπα. Τὰ 600 τὰ στέλνουνε σὲ δικούς μας, στὴν Αἴγυπτο καὶ στὸ Ἐξωτερικό.

— Πόσοι πλερώσανε ἴσαμε τὴν συντρομὴ τους; ρωτήσαμε τὸν Π. Μάγνη.

— Καμιά εἰκοσκρία μοναχά! μὰς εἶπε χαμογελώντας.

Κακὸ αὐτό. Ἐξή φωρεδραχμῆς τὴ χρονιά εἶναι ἡ συντρομὴ καὶ πρέπει ἔλοι, ἔσοι τὸ λαβαίνουμε, νὰν τις πλερώσουμε. Οἱ ἀγῶνες δὲ βαστιοῦνται μὲ παχιά λόγια καὶ μὲ κούφιες εὐχές. Χρειάζονται καὶ κάπια θυσία, ὅσο μικρὴ κι ἂν εἶναι ἡ θυσία αὐτὴ.

Ὁστόσο τὰ καλὰ παιδιὰ τῆς Ἀλεξάνδρειας, ποῦ ἔρχονται σήμερα νὰ μὰς διδάξουν πῶς γίνονται καὶ πῶς κρατιοῦνται οἱ ἀγῶνες, δὲ χάνουν τὸ κουράγιο τους ἀπὸ τὴν ἀδιανομία μας. Τὸ ἐναντίο, ἀντρεψοῦνται ἀπὸ δαῦτηνε, καὶ γι' αὐτὸ λογαριάζουν, μπαίνοντας μεθαύριο στὴ δευτέρη χρονιά, νὰν τὰ μεγαλώσουν τὸ περιοδικὸ τους καὶ νὰν τοῦ δώσουν τὸν τύπο τοῦ «Mercure de France».

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ

ΟΤΙ ΒΛΕΠΕΤΕ

— Τὰ «Συναλλάγματα» τοῦ φίλου Ν. Ποριώτη παιχτήκανε τὴν παρασμένη Δευτέρη στὸ Βιετί, μὰ δὲν ἀρέσανε καὶ τόσο. Ἔργο καλὸ, μελετημένο, νοικοκυρεμένο, μὲ χαραχτήρες καλοδοουλεμένους, τίμια γράμματα, δὴλ. δίχως ρουκέτες σκηνικῆς καὶ μπακαλοτερεῖα θεατρικιστικά.

— Τοῦλειπε ὁμῶς καὶ κάπια τοῦλειπε ἡ σκηνικὴ δράση, καὶ γι' αὐτὸ ἴσως κούρασε τὸν κόσμο κ' ἔπεσε ἀπὸ τὴν πρώτη βραδιά.

— Δὲν πέτυχε τὸ ἔργο τοῦ Ποριώτη, δὲν πέτυχε ὁμῶς καὶ τὸ ἀκροατήριον. Γιὰτὶ ἀκροατήριον ποῦ κλοχῶναψε τὴν «Ἀθήνα μας» κι ἔκουσε μ' ἀδιαφορία τοὺς «Σεισμοπληχτοὺς» κτλ. δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ δείξῃ τόσο ἐδιάντροπα, ὅπως κ' εἶπετε, μὲ χασμουρητά, μὲ ἀπάρε πόδι: καὶ μ' ἄλλα μὲρικτα φερσίματα τὴ γνώμη του γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Ποριώτη.

— Μιὰ καινούρια ποιήτρια μὰς παρουσιάστηκε τελευταία στὴν Ἀκρόπολη. Τὸνομά της Λιλιὰ Μπέτσικα καὶ γράφει ἄμορφα τραγουδάκια, μ' ἀρκετὴ πρωτοτυπία καὶ μὲ πολὺ αἶσθημα. Ἐνα μάλιστα τραγουδάκι της, «Ἄλλη πλάση», ποῦ τυπώθηκε στὴν Ἀκρόπολη τῆς παρασμένης Τετάρτης, τὸ τυπώνουμε καὶ μεῖς.

— Τὰ τελευταία «Παναθηναία» δημοσιεύοντας τέσσερεις στροφῆς ἀπὸ τὸν Κοροδαλὸ τοῦ Σέλλεϋ, ἀπερῆσαντο πῶς αὐτοὶ εἶναι καὶ οἱ μόνοι καλλοὶ στίχοι ἀπὸ ὄλο τὸ βιβλίον τοῦ Ἐφταλιώτη. Σπολλήτη τους καὶ τόσο.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Κ. Οὔρ. στὸ Λεωνίδι. Τὰ λάβαμε καὶ θὰ δημοσιεῦτοῦν. Ὅσο γιὰ τὸ βιβλίον, θαρροῦμε φτάνουν ὅσα ἔχεις λογαριάζει.—κ. Γ. Περ. στὶς Σπέτσες. Ἐγκριθέντα δημοσιεύθησαν ὅσον οὔπω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΡΑΜΑΣ

ΟΙ ΛΟΞΟΙ ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΙ

Πουλιέται στὰ γραφεῖα μας δρ. 2.